

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Fučíkové a soudců JUDr. Jaroslava Mádra a Mgr. Miroslava Pecha ve věci žalobkyně **Z. M.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, proti žalovaným 1) **M. Ch.**, nar. XXXXX, k pobytu hlášenému na adrese XXXXX, t.č. bytem XXXXX, XXXXX, XXXXX (adresa pro doručování: J. Ch., nar. XXXXX, XXXXX, XXXXX) a 2) **nezletilé T. M.**, nar. XXXXX, bytem jako žalobkyně, zastoupené Městským úřadem Žďár nad Sázavou jako opatrovníkem, o určení otcovství a úpravě poměrů, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 21. března 2012, č.j. 9C 451/2009-93,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se **m ě n í**

- a) ve výroku III. o běžném výživném tak, že otec je povinen přispívat na výživu nezletilé T. v době od XXXXX do 31. 3. 2010 částkou 1.700 Kč měsíčně, v době od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2011 částkou 2.700 Kč měsíčně, v době od 1. 7. 2011 do 31. 1. 2013 částkou 3.500 Kč měsíčně a v době od 1. 2. 2013 do budoucna částkou 4.000 Kč měsíčně, splatnou měsíčně předem vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám matky,

- b) ve výroku IV. o dlužném výživném tak, že dlužné výživné za dobu od XXXXX do 31. 1. 2014 v částce 111.703,91 Kč je otec povinen nezletilé T. zaplatit do šesti měsíců od doručení tohoto rozsudku k rukám matky.

II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně **n e p ř i z n á v á .**

III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně rozsudkem určil, že žalovaný M. Ch., nar. XXXXX, je otcem nezletilé T. M., nar. XXXXX z matky Z. M., nar. XXXXX (výrok I.), nezletilou T. svěřil do výchovy matky Z. M. (výrok II.) a otcí M. Ch. uložil povinnost přispívat na její výživu měsíčně počínaje dnem XXXXX částkou 1.000 Kč, počínaje dnem 1. 4. 2010 částkou 1.500 Kč a počínaje dnem 1. 1. 2011 částkou 2.000 Kč, splatnými vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky (výrok III.), dlužné splatné výživné za období od XXXXX do 21. 3. 2012 ve výši 52.500 Kč otcí povolil uhradit do tří měsíců od právní moci rozsudku k rukám matky (výrok IV.), rozhodl, že se žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává (výrok V.) a prvnímu žalovanému uložil povinnost nahradit České republice, Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou na nákladech státu 17.840 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok VI.) a v téže lhůtě soudní poplatek ve výši 1.000 Kč (výrok VII.).

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „matka“) odvolání, které však směřovala toliko proti výroku III. o rozsahu vyživovací povinnosti žalovaného 1) (dále též „otec“) k nezletilé T. a proti výroku na něm závislému IV. o dlužném výživném. Uvedla, že částky výživného, jak je stanovil soud prvního stupně, neodpovídají ani poměrům na straně otce, v jehož možnostech a schopnostech je platit výživné vyšší, ani potřebám nezletilé. Připomněla, že otec stále žije v Irsku, kde také pracuje s výdělkem cca 45.000 Kč měsíčně a po odečtu nákladů na bydlení a energie mu pro jeho vlastní potřebu zbývá částka pohybující se okolo 31.000 Kč měsíčně. To je nepoměrně víc, než má k dispozici ona, a to i kdyby náklady na žití v Irsku byly vysoké sebevíc. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a výživné stanovil v částce, která možnosti a schopnosti otce lépe zohlední; konkrétní výši výživného však ponechala na úvaze soudu.

Otec ve vyjádření k odvolání uvedl, že on naopak výši výživného, jak ji stanovil soud prvního stupně, považuje za naprosto adekvátní k jeho příjmu a výdajům. Do Irska odjel pracovat kvůli dluhům, které vznikly z jeho podnikání v Česku, a jejich splacení, výši platu, kterého docíluje, dosáhl až po asi osmi letech zde strávených. Své dluhy splácí doposud a vzhledem k jejich výši se bohužel neblíží brzké jejich splacení. Dále poukázal na to, že od roku 2010 v Irsku žil ve společné domácnosti se svojí přítelkyní I.K., která vzhledem ke svému

zdravotnímu stavu nepracovala. V listopadu 2012 byla hospitalizována a poté XXXXX v nemocnici v Dublinu zemřela; to vedlo k dalším nečekaným výdajům. Pokud matka poukazuje na jeho nezáměr o nezletilou T., připomněl, že o těhotenství matky se dozvěděl až v pokročilém stádiu jejího těhotenství, což vedlo i k jeho nedůvěře stran otcovství, o pokračování jejich vztahu matka neměla zájem, rozhodla se, že i o dítě bude pečovat sama. Dle obsahu (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) tedy otec navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl stran výživného pro nezletilou T. potvrzen.

Kolizní opatrovník nezletilé T. ve vyjádření k odvolání uvedl, že poměry matky se od doby rozhodnutí okresního soudu nezměnily, toto pak navrhl změnit tak, aby výživné pro nezletilou T. bylo otci stanoveno od narození částkou 1.400 Kč měsíčně, od dubna 2010 částkou 2.300 Kč měsíčně a od ledna 2014 částkou 3.600 Kč měsíčně, a to s ohledem na otcovy příjmy, jak byly v řízení před soudem prvního stupně zjištěny. I když tam navrhoval částky nižší, v aktuálním svém stanovisku zohlednil, že se otec o nezletilou T. nezajímá, matce nad rámec výživného ničím nepřispívá. Uvedené částky též byly porovnány s doporučenou tabulkou ministerstva ve věcech stanovování výživného.

Vzhledem k datu zahájení řízení v této předmětné věci, respektive datu vydání napadeného rozhodnutí postupoval odvolací soud při projednání odvolání proti němu podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 – srov. ustanovení článku II bod 1. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, respektive ustanovení článku II bod 4. zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – dále jen „o.s.ř.“.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 201, § 202 a contrario o.s.ř.), že ho matka podala jako osoba k tomu oprávněná – účastnice řízení (§ 201 o.s.ř.) a že tak učinila včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu odvoláním vymezeném přezkoumal a ve stejném rozsahu přezkoumal také řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), dokazování doplnil, respektive zopakoval potvrzeními o výdělcích otce u společnosti XXXXX a o jeho výdělcích v letech 2012 a 2013, potvrzením o výdělcích matky od července 2012 do října 2013 a sděleními o dávkách státu jí vyplácených, exekučním příkazem soudního exekutora JUDr. Jaromíra Peškeho ze dne 29. 3. 2013, úmrtním listem I.K. a účastnickou výpovědí matky, a nakonec dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

V dané věci soud prvního stupně v návaznosti na určení, že žalovaný 1) je otcem nezletilé T. (žalované 2/), správně ve spojeném řízení (§ 113 o.s.ř.) rozhodoval (vzhledem ke zjištění, že rodiče spolu nežijí, čímž byl naplněn hmotněprávní předpoklad pro takové rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 50 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění předpisů pozdějších) o výchově a výživě nezletilé T.. Pokud pak matka odvoláním napadla toliko jeho rozhodnutí o výživném, vymezila tímto svým odvoláním meze přezkumu odvolacího soudu na výrok III. o běžném výživném, výrok IV. o dlužném výživném a dále na závislý výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky V. (vztahující se na náklady celého řízení). Naopak odvoláním nedotčený zůstaly a tudíž jsou již pravomocnými meritorní výrok I. o určení otcovství a II. o svěření nezletilé T. do výchovy matky a také výrok VI. o náhradě nákladů

řízení státu a výrok VII. o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek, kteréžto výroky byly závislémi toliko na odvoláním nenapadeném výroku I. (srov. § 206 odst. 2, § 159, § 159a o.s.ř.).

Pokud rozhodoval o výživném, zajímal se prvostupňový soud správně o poměry obou rodičů i nezletilé T., které byly, respektive jsou pro určení rozsahu vyživovací povinnosti rodičů k tomuto dítěti významné – v době do 31. 12. 2013 podle ustanovení § 85 odst. 2, 3 a § 96 odst. 1 zákona o rodině a v době od 1. 1. 2014 podle ustanovení § 913 odst. 2, 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; ve světle těchto zákonných ustanovení také odvolací soud podrobil napadené rozhodnutí odvolacímu přezkumu.

Co se matky a jejích poměrů týče, může odvolací soud pro stručnost odkázat na úplná a správná (v provedených důkazech mající oporu) zjištění stran jejích poměrů do konce roku 2011. Pokud jde o jejich následný vývoj, pak odvolací soud jím provedenými důkazy zjistil, že požitatelkou rodičovského příspěvku ve výši 7.600 Kč měsíčně byla matka do července 2012; vedle rodičovského příspěvku jí na dávkách státní sociální podpory byl vyplácen příspěvek na bydlení (3.399 Kč, respektive 3.198 Kč měsíčně) a ve prospěch nezletilé T. přírůstek na dítě (500 Kč měsíčně) - vše viz přehled dávek státní sociální podpory matky. Od 2. 7. 2012 pak matka po ukončení čerpání rodičovské dovolené nastoupila zpět do zaměstnání ve společnosti XXXXX, kde si vydělávala v období červenec až prosinec 2012 v průměru 9.492 Kč čistého měsíčně a v období leden až říjen 2013 v průměru 6.835 Kč čistého měsíčně s tím, že v tomto období byla celkem 92 kalendářních dnů práce neschopnou (17 dní v měsíci únoru, 27 dnů v měsíci srpnu, 30 dnů v měsíci září a 18 dnů v měsíci říjnu), když nemocenské dávky vyplácené matce okresní správou sociálního zabezpečení nejsou v uvedeném jejím průměrném čistém měsíčním příjmu zahrnuty (jinak vše viz potvrzení zaměstnavatele matky o jejích výdělcích). Jak vyplynulo z účastnické výpovědi matky, pracovní poměr jí nyní byl ze strany zaměstnavatele vypovězen a na základě této výpovědi skončí v měsíci únoru 2014. Od doby nástupu matky do zaměstnání nezletilá T. navštěvuje mateřskou školu ve Vatíně, za kterou matka platí asi 500 Kč měsíčně. S nezletilou nadále žije sama, náklady na provoz domácnosti má ve srovnání s dobou, kdy rozhodoval soud prvního stupně, stále stejné. Za období prvních dvou roků života nezletilé T. matce bylo přiznáno proti otci nezletilé T. výživné ve výši 3.000 Kč měsíčně, které jí žalovaný 1) v současné době již povolenými splátkami (6.000 Kč měsíčně) doplácí.

Co se otce týče, dopustil se prvostupňový soud ve svých zjištěních určitých nepřesností, zejména co se jeho výdělku u společnosti XXXXX týče, když do částky průměrného jeho měsíčního příjmu bez dalšího zahrnul veškeré cestovní náhrady, které mu tehdy byly vypláceny. Dle názoru odvolacího soudu však cestovní náhrady vyplácené otci v souvislosti s výkonem jeho tehdejší práce nelze bez dalšího považovat za příjem postavený na roveň jeho mzdě. Přehlížet totiž nelze účelové určení těchto náhrad, které mají sloužit k pokrytí zvýšených nákladů, které zaměstnanci vznikají při výkonu práce mimo sjednané místo tohoto výkonu. Na druhou stranu však současně lze mít za to, že zcela od tohoto příjmu ani odhlížet nelze, neboť zaměstnanci zpravidla tyto náhrady v plném rozsahu k určenému účelu nevyužívají a mají reálnou možnost i z nich si vytvářet určitou finanční rezervu; odvolací soud i s přihlédnutím k poměru otcovy tehdejší mzdy a cestovních náhrad, které mu byly vypláceny, který nepochybně nasvědčuje tomu, že cestovní náhrady nepředstavovaly toliko kompenzaci jeho skutečných výdajů, považuje za přiměřené navýšení průměrného čistého měsíčního výdělku

otce o polovinu těchto náhrad, které mu tehdy vedle mzdy byly vypláceny. Tedy pokud měl v období červenec až prosinec 2009 mzdu v průměrné čisté měsíční výši 8.796 Kč a vedle toho cestovní náhrady v průměrné měsíční výši 29.305 Kč, činil jeho průměrný čistý příjem zvažovaný pro účely vyměření výživného cca 23.800 Kč. V lednu 2010 si pak otec vydělal 8.819 Kč a cestovní náhrady mu byly vyplaceny v částce 17.042 Kč, jeho příjem za toto období proto uvažuje odvolací soud v částce 17.500 Kč čistého, za únor 2010 šlo o částku 7.100 Kč (mzda za toto období činila 6.023 Kč a cestovní náhrady měl ve výši 2.240 Kč). Jestliže jeho pracovní poměr u XXXXX skončil 3. 3. 2010 (za březen 2010 již měl toliko čistou mzdu ve výši 725 Kč), plyne z výše uvedeného, že jeho průměrný čistý měsíční příjem za období červenec 2009 až únor 2010 činil cca 21.000 Kč. Pokud jde o jeho následné působení v Irsku (zde dle svého tvrzení, o kterém ani odvolací soud nemá důvodu pochybovat, pracuje od 12. 4. 2010), vyplynulo z jím doložených potvrzení o příjmech a srážkách z něj provedených, že v roce 2010 (tj. za 8,5 měsíců) činil jeho hrubý příjem 19.381,40 euro, srážky 3.390,38 euro a tedy čistý příjem 15.991,02 euro, což představuje průměrný čistý měsíční výdělek 1.881 euro, tedy při uvažování průměrného kurzu eura vůči koruně v roce 2010 25,29 Kč za 1 euro – viz www.kurzy.cz – 47.570 Kč. V roce 2011 si otec vydělal 27.747,30 euro hrubého, srážky činily 3.840,91 euro a čistý příjem 23.906,39 euro, tj. 1.992 euro v průměru čistého měsíčně, což je při uvažování průměrného kurzu v roce 2011 24,585 Kč za 1 euro 48.978 Kč průměrného čistého měsíčního výdělku. Pokud jde o rok 2012, otec v odvolacím řízení doložil hrubý výdělek za uvedené období ve výši 26.494,62 euro, srážky ve výši 3.644,50 euro a čistý výdělek 22.850,12 euro; z toho plyne, že v tomto roce měl průměrný čistý měsíční příjem 1.904 euro, tj. 47.872 Kč (průměrný kurz eura vůči koruně byl v roce 2012 25,143 Kč za 1 euro). Nakonec stran roku 2013 otec doložil potvrzení o svých výdělcích do poloviny prosince (za 50 týdnů), podle kterého si za tuto dobu vydělal 25.892,36 euro hrubého, srážky činily 3.819,22 euro a čistý příjem 22.073,14 euro; tedy průměrný čistý měsíční příjem otce činil v roce 2013 1.919 euro, tj. při uvažování průměrného kurzu 25,974 Kč za 1 euro 49.844 Kč. Odvolací soud pak nemá důvod pochybovat ani o tvrzeních otce o jeho výdajích na bydlení (100 euro týdně) a za energie (30 euro za cca 2 měsíce), což představuje v průměru cca 600 euro měsíčně – tedy v přepočtu při uvažování průměrných kurzů v jednotlivých letech 15.200 Kč (2010), 14.750 Kč (2011), 15.100 Kč (2012) a 15.600 Kč (2013), ani o jeho soužití s I.K., která XXXXX zemřela (viz úmrtní list). Z exekučního příkazu vydaného soudním exekutorem JUDr. Jaromírem Peškem dne 29. 3. 2013 si nakonec odvolací soud ověřil otcovo tvrzení o tom, že je na jeho majetek vedena exekuce, a to ve prospěch oprávněného CDV – 2, LTD, pro pohledávku ve výši 532.558,52 Kč s příslušenstvím. Stejně jako matka, ani otec nemá další vyživovací povinnost k nezletilému dítěti; po dobu dvou roků od narození nezletilé T. byl však otec vázán vyživovací povinností k matce (§ 95 odst. 1 zákona o rodině).

Jestliže soud prvního stupně zjistil, že spolu rodiče nežijí (a od narození nezletilé T. nikdy nežili) ve společné domácnosti a že otec si nikdy v minulosti řádně vyživovací povinnost k nezletilé T. neplnil, postupoval správně, pokud mu uložil platit jí výživné od data jejího narození, tj. od XXXXX. Částky výživného prvostupňový soudem určené však odvolací soud považuje za neadekvátně nízké a zejména zjištěným poměrům pro určení výše výživného rozhodným na straně otce neodpovídající. Pokud si v době narození nezletilé T. otec vydělával v průměru 21.000 Kč čistého měsíčně, měl další vyživovací povinnost k matce, která v té době měla k dispozici příjem v podobě peněžité pomoci v mateřství převyšující 8.500 Kč čistého měsíčně, a nezletilá T. byla kojencem nejtělejšího věku, avšak se zvýšenými nároky danými

potřebou pořízení výbavičky, považuje odvolací soud za přiměřené výživné částku 1.700 Kč měsíčně. Zvýšení příjmů otce poté, co začal pracovat v cizině, na částky pohybující se v rozmezí od 47 do necelých 50.000 Kč v průměru měsíčně (respektive při zohlednění životních nákladů na bydlení se tyto jeho čisté příjmy pohybovaly mezi 32 až 34.000 Kč v průměru za měsíc) si pak vyžádalo navýšení výživného. Za dobu od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2011 při zohlednění mírného poklesu příjmu matky, která se v mezidobí stala poživatelkou rodičovského příspěvku ve výši 7.600 Kč, a přetrvávající vyživovací povinnosti otce k matce, jakož i jeho faktického soužití s družkou (byť k ní ze zákona vyživovací povinnosti neměl, odvolací soud však respektuje morální závazek otce k nemocné partnerce podílet se na její výživě, případně později na hrazení nákladů spojených s jejím onemocněním, respektive léčením), přistoupil odvolací soud k navýšení výživného na částku 2.700 Kč měsíčně, kterou dále zvýšil na 3.500 Kč měsíčně od 1. 7. 2011, kdy otci zanikla povinnost podílet se na zajišťování výživy matky a na 4.000 Kč měsíčně od 1. 2. 2013, když v lednu zemřela partnerka otce, do té doby s ním žijící ve společné domácnosti a vzhledem k absenci příjmu fakticky odkázaná na zajišťování výživy z jeho strany. Naopak do určení výše výživného se nemohlo zásadně promítnout to, že matka v červenci 2012 nastoupila po ukončení rodičovské dovolené zpět do zaměstnání, neboť příjem, kterého z něj docílovala, byl sice zpočátku mírně vyšší než rodičovský příspěvek, avšak v roce 2013 došlo k jeho výraznému snížení na částku, která výše rodičovského příspěvku ani nedosahovala. Nadto při nástupu do zaměstnání matka pozbyla nárok na dávky státní sociální podpory (vyjma přídavků na děti) a také nezletilá T. nastoupila do mateřské školy, což znamenalo mírné navýšení jejích potřeb (zejména placení nákladů s návštěvou mateřské školy spojených). Pokud pak otec poukazoval na zvýšené životní náklady v Irsku, zdůrazňuje odvolací soud, že životní náklady představují především náklady na bydlení, které mu zohlednil v plné výši jím udávané a zcela výjimečně pro účely výživného uvažoval s jeho výdělkem už po odpočtu těchto nákladů. Matce pak je třeba přisvědčit, že i tak má otec k dispozici nesrovnatelně víc; i ona přitom ze svých příjmů musí hradit náklady na bydlení, po jejichž odpočtu jí k úhradě dalších potřeb zbývá částka vsutku minimální. Dluhy otce pak při úvaze o výživném nebylo lze uvažovat, neboť nebylo ani tvrzeno, že na případném prospěchu s nimi snad spojeném nezletilá T. jakkoliv participovala. Odvolací soud též přihlédl k tomu, že otec nezletilou ani nenavštěvuje, neposkytuje jí žádné dárky, a placení výživného je jediný způsob, jakým se na jejím zajišťování podílí. Matka přitom popřela, že by otci v kontaktu s nezletilou T. bránila, naopak, jeho zájem by do budoucna uvítala.

Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III. o běžném výživném změnil (§ 220 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.) tak, jak to plyne z výroku I. písm. a/ tohoto rozsudku.

Změna rozsudku soudu prvního stupně o běžném výživném, doba, která uplynula od tohoto rozhodnutí, a také zjištění, která odvolací soud učinil o placení výživného otcem, si současně vynutily změnu rozsudku soudu prvního stupně (§ 220 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.) ve výroku o dlužném výživném. V návaznosti na určení rozsahu vyživovací povinnosti měl otec za dobu od XXXXX do 31. 1. 2014 na výživu nezletilé T. zaplatit celkem 170.300 Kč – za období od XXXXX do 31. 3. 2010 15.300 Kč (9 měsíců x 1.700 Kč), za období od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2011 40.500 Kč (15 měsíců x 2.700 Kč), za období od 1. 7. 2011 do 31. 1. 2013 66.500 Kč (19 měsíců x 3.500 Kč) a za období od 1. 2. 2013 do 31. 1. 2014 48.000 Kč (12 měsíců x 4.000 Kč). Pakliže matka doložila, že otec jí ve prospěch nezletilé T.

doposud zaplatil celkem 58.596,09 Kč, zbývá doplatit 111.703,91 Kč. Vzhledem k výši tohoto dluhu (ale současně i při respektování toho, že se jedná o výživné pro nezletilé dítě, které matka měla pro něj mít k dispozici již v době minulé) poskytl odvolací soud otci k jeho zaplacení lhůtu přiměřeně delší než je zákonem ke splnění povinnosti obecně stanovená lhůta třídní, a to lhůtu v trvání šesti měsíců od doručení rozsudku (§ 160 odst. 1, § 162 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).

Vzhledem ke změně rozsudku soudu prvního stupně bylo na odvolacím soudu, aby nakonec rozhodl o nákladech řízení, a to o nákladech účastníků před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o.s.ř.). Skutečnost, že v řízení před soudem prvního stupně šlo primárně o řízení sporné, v němž je rozhodování o náhradě nákladů řízení ovládáno zásadou úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.), zatímco předmětem odvolacího řízení byla toliko věc péče o nezletilou T., v němž se, pokud jde o náhradu nákladů řízení, uplatní ustanovení § 146 odst. 1 písm. a/ o.s.ř., si vynutila, aby o nákladech každého stupně řízení bylo rozhodnuto zvlášť. Pokud jde o paternitní spor, v němž žalobkyně se svojí žalobou uspěla; náhrada nákladů řízení však jí nebyla přiznána, neboť ze spisu neplyne, že by jí nějaké náklady v řízení před soudem prvního stupně vznikly. Co se náhrady nákladů odvolacího řízení týče, tento vychází z již zmíněného ustanovení § 146 odst. 1 písm. a/ o.s.ř., když důvody pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení některému z účastníků odvolací soud v projednávané věci neshledal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Jihlavě dne 16. ledna 2014

JUDr. Eva Fučíková v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Dušková